

To znamenje najvikše zadovoljnosti prinesel je tedaj tu sem blagorodni gospod Dr. Netoliczka, c. kr. okrajni glavar v Celji, spremljevan od g. Dr. Snedica, c. kr. okr. zdravnika. Ob 9. uri služila se je v farni cerkvi slovesna sv. meša, kajti ljubeznjivi slavljenec se je hotel Vsemogočnemu zahvaliti za vse milosti, katere mu je podelil v teku 77 let njegovega življenja. Starček je preslab, da bi mogel peš iti v hišo božjo; zato se je na vozičku skozi cerkvena vrata peljal pred oltar, da je mogel biti navzoč pri najsvetejši daritvi. Po cerkvenem opravilu se podajo povabljeni gostje, tržko starešinstvo, rodbina jubilarjeva od blizu in daleč z odlikovanim gospodom vred v občinsko hišo. Gospod okrajni glavar nariše v jedrnatih besedah za-sluge gosp. Lautnerja ter mu pripne zlati križec na prsa. Blagega starčka je to toliko prevzelo, da je solznih oči komaj izpregovoril prošnjo, naj g. glavar njegovo srčno zahvalo blagovoli predložiti pred prestol Njegovega Veličanstva. A tudi vsi navzoči bili so ginjeni do solz, ko so s slavljencem vred občutili veselje, v katerem je plavalo njegovo srce. Pri banketu, ki se je vršil na g. Kokošinekovem vrtu, so se vrstile zanimive napitnice v proslavo Njegovega Veličanstva, v zahvalo g. okr. glavarju, posebno pa na zdravje gospoda Lautnerja. Svirala je vrlo dobro Smarijska glasba. Zal, da nam vreme ni bilo ugodno! „Slovenski Gospodar“ želi v imenu Slovencev, ki blago srce g. Lautnerja poznajo: naj mu ljubi Bog okrepeča njegovo zdravje in podaljša na mnoga leta njegovo življenje!

Iz Šaleške doline. (Slabo delo, slabo plačilo.) [Konec.] Frankfurtarske zastave, koje so bile v ta dan v Šoštanji poleg drugih razobešene, kazale so njihovo veliko-nemško mišljenje. — Pri tej priliki je tudi pokazala nemčurska četvorica Šoštanjskih „bürgerjev“, da jim ni mar za molitev in čast božjo; ne, za tisto jim ni mar, pač pa jim je za tisto veliko-nemško kulturo. Na čast Šoštanjskega trga se mora reči, da jih je velika večina tržanov, ki ostro obsojajo netaktno postopanje te nemčurske četvorice. Kdo pa so ti ljudje, ki se tako ponašajo s svojo veliko-nemško kulturo? Nekaj je domačih odpadnikov, nekaj pa tujih privandrovcov, koji so pozabili, da jih je rodila slovenska mati in da so tukaj na slovenskih tleh, a njihova imena glasno v nebo kričijo, da so sinovi slovenskega naroda, akoravno sami to na vso moč tajijo in svoja imena po nemško pačijo, zatoraj je resnična prislovica, ki pravi: „Kdor materni jezik zataji, navadno zataji tudi vero“. Ko bi se Slovenci poprijeli gesla: „Svoji k svojim“, kmalu bi se zgodilo tukajšnjim nemčurskim napetnežem tako, kakor sestradanim vrbcem po zimi na strehi, da bi čivkali; „Zakelj imam, pa prosa nimam“. Morebiti si mis-

lijo, ker Šoštanj stoji v krasni Šaleški dolini, da je to na nemških tleh? Če tako mislijo, se zelo motijo, kajti zgodovinsko je dokazano, da „od nekdanj stanuje tukaj slovenski naš rod. Če vé kdo za družega, naj reče, od kod?“

Iz spodnje Savinjske doline. (Naše napredovanje.) Tudi dandanes se še čudeži godijo. Mar li ni to čudež, da je, kjer je pred kratkim časom se šopirila širokoustna nemška mačeha ter si že menila postaviti svoj sedež v mlado otroško srce v nemškem šulvereinu; zdaj na svojem mestu mila in blaga slovenska mama ter si je ona napravila lepi spominek, pcdružnico sv. Cirila in Metoda. V resnici, to je čudno. V naši Veliki Pirešici, kjer je bilo, še ni dolgo od tega, vse nemškutarsko, vse le tako, kakor je bilo nekaterim, ki so pri tej reči svoj dobiček imeli, ljubo, tam je zdaj najlepša sloga; najlepša narodnost doma. In to, kako se vse zanima za slovensko reč! Tudi najzadnji kmetič ve zdaj, da je tudi on sin matere Slave in izogne se hiše nemčurja, ter še ne pogleda ga ne. Prava radost je slišati vrle naše mladeniče, kako da so vneti za narodno reč; kako lepo prepevajo narodne slovenske pesmi, s kako vidno navdušenostjo zapojejo „Slovenec sem, kje dom je moj“ in več enakih lepih pesmi. Čast in slava njim, vrlim fantom Velike Pirešice! In tudi dekleta se spoznajo, da so slovenska. Ako ti vence pletejo, prav lepo prepevajo zravno narodne pesmi, in ako ti ena ali druga naredi šopek, zapazil bodeš zravno lipovo pero, znamenje, da je Slovenka šopek naredila in da ga bode nosil slovenski mladenič. Prav tako, vrlo slovensko deklé; iz sreca ti kličem: „Živela!“ (Konec prih.)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Njiju veličanstvi, svitli cesar in cesarica sta prišla v ponedeljek, dne 2. julija za nekaj tednov v Hostinjsko kopaljšee. — C. kr. poslanik v Londonu, grof Karolyi stopi v pokoj in je prejel veliki križ reda sv. Štefana. — Kakor se trdi, začne štaj. dež. zbor svoje zborovanje proti koncu meseca avgusta. — Podružnica „šulvereina za Nemce“ je pesniku R. Hammerlingu v Gradci izročila pohvalno pismo, češ, da je on v Nemcih vzbudil „nemško življenje sreca“. Resnica, to mu je velika zasluga! — Doslej je izhajal v Beljaku nemšk list, ki je polnil svoje predale skoraj samo s grjenjem slov. duhovščine in sploh slov. ljudstva, sedaj pa mu je zmanjkalo sape, ter ga tiskar noče več tiskati. Zakaj to? Kedar ni več denarja, preneha tudi Nemcu rada ljubezen. — Za mesto c. kr. okr. sodnika v Št. Pavlu v labudski dolini išče vlada moža, ki zna slovenski. Tedaj pride vendar-le tudi tam slovensčina v čast! — Obveznice dolga krajske zem-

ljiščne odveze izplačajo se vse do konca tega leta. — V Novem mestu se vršé priprave za slovesno praznovanje 40letnice vladanja svetlega cesarja, ob enem se postavi ondi nova dekliška šola. — Na Primorskem je bila tudi letos suša, slednje dni so sicer dobili dežja, toda prišel jim je že pri marsičem prepozno. — Z razstavo vin so v Trstu vsi zadovoljni, najbolj pa menimo, da odbor razstave, kajti nima izgube. Taka pa se kaj rada prikaže pri enakih razstavah. — Cesarjevič Rudolf se je vrnil na Dunaj ter je izrekel zahvalo vrlim Dalmatincem za lep vzprejem in bil je le-ta povsod sijajen. Slovan pač ljubi rodbino svojega cesarja. — V Bakru na Hrvaškem zmagal je pri volitvah v sabor župnik Vrbanič. To ni ljubo sedanji vladi in kakor se kaže, ni slutila, da bi taka volitev bila mogoča. Bog daj več takih srečnih volitev! — Ogerski minister za uk in bogočastje, pl. Trefort, namerava „red spraviti v oskrbovanje cerkvenega premoženja“. Nam se zdi ta namerava prav smuljiva in menimo, da ima g. minister najmanj poklica za to. — Pri Földvaru na Erdelsjkem je bila ustaja ali punt tamošnjih rumunskih kmetov. Ni znano, kaj je bilo krivo te ustaje.

Vnanje države. Sv. Oče opisujejo v svoji zadnji encikliki ali pismu do vseh škofov kat. cerkve v lepih besedah, kaj je in kje je doma prava prostost. To pismo potrjuje, da je papež Leon XIII. v resnici „luč z neba“. — Italijanski kralj in kraljica bivata sedaj v Monzi v Lombardiji. Kraljevič pojde od ondot v London. — Minister Crispi pravi, da je Italija srečna, ker ima tako dobro zaveznico v Nemčiji. — Španjska vlada podaljša zvezo trgovinsko z Avstrijo. Dobro, samo da ste ti državi precej daleč druga od druge. — Francosko ministerstvo ima čedalje huje nevihte, ter ga nobena stranka ne podpira, za to se drži ministerstvo skoro, da le siloma na vrhu. Dne 14. julija bodo pri Parizu vojaške vaje in po njih velika — pojedina. Ministerstvo izda vabila k njej vsem županom večjih občin in pride jih bojda kacic 2000. No, taka pojedina se izplača! — V Angliji kaže se neka nevolja za to, ker nima nemški cesar le besedice o njej v svojem prestolnem govoru. Brez uzroka menda tudi ni to molčanje. Herbert, sin Bismarcka, pojde te dni iz Berlina v London. Morebiti jim pa on razjasni, čemu da je bilo molčanje. — Novi nemški cesar hoče z Rusijo živeti v prijateljstvu ter pojde, kakor se pravi, v kratkem sam v Petrograd k ruskemu carju. — Ruski car pride to poletje v južne kraje Rusije in tudi v Kavkaz in Kars. Ti mesti še niste dolgo pod rusko oblastjo. — Major Popov in tov. so zopet prosti in ima torej knez Ferdinando vsaj od te strani mir, doslej so mu pristaši Popova veliko skrbi prizadjali. — V vzhodni Rumeliji pripravlja se, če je resnica, od vojaštva nova ustaja zoper

sedanje ministerstvo in tedaj tudi zoper bolg. kneza. Resnica, take še je ondi treba! — Turški sultan je podpisal pogodbo Turčije z Anglijo in Francijo gledé prekopa Suez. Doslej se je branil skoro dve, tri leta. — Turčija bi rada, da pokliče Anglija bolje dnes, kakor jutre svoje vojake iz Egipta. Le-ti so v Egiptu za to, da zatró ustaje, ki so v onih deželah prav goste. — V Mehiki je povodenj razdjala dve mesti, Leon in Silao in je pri 1500 ljudi utonilo.

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Gospé so zlasti občudovale prekrasne belgijske zobce ali špice, lepo česko tkanino in prefino kitajsko vezenino na jako dragi svili. To mora biti bistro oko in lahka, nježna roka, ki tako lepoto mala v svilo. Sicer vedo tudi naše gospice z iglo kaj ličnega napraviti; toda ko so videle tisto delo, pa so odkimavale ter rade nerade Kitajčankam prisodile venec zmage. Če ima Kitajčanka nogo butasto, ima pa fino roko. —

Število cerkvenih reči je — legijon. Kdo bi preštel vse dragocene kelihe, mešne plašče, križe, mešne bukve, svečnike, perilo, preproge in drugo altarsko opravo. Tudi celo opravljeni leseni in kameniti altarji stojijo v razstavi; trebalo bi samo pristopiti in meševati.

Precej v drugi ali tretji sobani, ko v stopimo, najdemo razstavljene darove naših slovenskih škofij. Naša darila sicer niso tako imenitna in umetna, kakor drugih bogatejih narodov; toda če pomisliš, da so pri nas redki bogataši, a da tisti, kateri so, itak nič ne dajo, potem so primerno naše škofije več dale kakor druge.

Pa ne samo kralji in bogatci so donesli darove, tudi vbogi niso hoteli zaostati. Neki otočani iz majhnega otoka v Tihem morji so nalovili pisanih jako drobnih ptic, so jih nadeli, in poslali sv. očetu. Indijanci so vlovili velikanskega medveda, so mu slekli kožuh in ga poslali v Rim, in zdaj kaže v razstavi močne svoje zobe, da smo se ga kar ogibali. Ubogi očetje kapucini, ki so v Egiptu misijonarji, najdejo v Nilu mrtvega krokodila. Odluščijo mu meso, a kostovje njegovo pošljejo v razstavo. Velikan jako grdo zija, dasiravno te ne more več počapniti.

Se o nekaterih darih čujte, katere je krščanska ljubezen izmislila, da sv. očeta z njimi razveseli. Revne redovnice iz nekega samostana v Aziji so napravile iz kosa rudečega žameta lično srce Jezusovo, a iz svile raznih barb so posnemale ogenj, ki iz presvetega srca